

tramp

s přílohou TÁBORÁK

24

„Ježíšmarjá, my jsme měli vzít sebou stůl!“

„Proč stůl?“ — „No, já na něm nechal jízdenky.“

PLAC pro diskusi o trampingu.

Mnozí kamarádi uznali za správnější, místo neplodného plácání v diskusi o trampingu v A-Zetu, požádati o pořádání této diskuse v tramps k é m časopise. Milerádi vyhovujeme a dnes uveřejňujeme první příspěvky. Nebojte se ničeho a nikoho a pište!

Kamarádi.

V posledních dnech počly v časopisu „A-Zet“ vycházeti články nadepsané „Trampové, skauti a paďouři“. Úvodem k těmto článkům bylo připojeno několik slov redakce, z nichž bylo zřejmo — že články tyto jsou prý zahájeny za příčinou diskuse o těchto třech druzích „milovníků přírody“. Nemám zdání, co má býti účelem této diskuse, ač tak, z daleka arciť, tuším, dle redakce časopisu „A-Zet“: chce snad dle výsledku této diskuse rozhodnouti o tom, který ze třech těch druhů, tedy; trampů, skautů, paďourů, má nejlepší poměr k přírodě a chce snad zcela oficiálně tomuto vyvolenému přisít legitimaci, že on to jest, který má nejlepší chování v dopravních prostředcích, na silnici, u vody, v lese atd. Netvrdíme sice, že to jest skutečným účelem diskuse, neboť tato prozatím ani není žádnou diskusí. Prozatím jest to uveřejňování hrubých a mnohdy velice sprostých (kdyby se tak vyjadřoval tramp — to by bylo zle) útoků na tramping a trampy. Kamarádi, útěchou nám může býti, potřebujeme-li totiž v tomto ohledu vůbec útěchu, že ze stylisace článků jest zřejmo, že tyto sprostoty na nás kydají lidé, kteří jsou horší nás, lidé, kteří trampingu a jeho duchu rozumějí asi tak, jako, no řekněme ku příkladu, malé batole — hydrocentrále aneb na vojně „pan svobodník“ — válečné strategii. Je bezesporu, že tací ti pisálkové jsou — jest však otázkou — jací jsou ti, kteří jim tam ve jménu trampingu odpovídají a tramping a trampy hájí. Je to, chlapeci, od Vás sice velice hezké, ta Vaše láska k tomu, k čemu nás lne taková spousta, ale věřte mi, dívím se Vám. Chlapeci nemyslíte, že nepotřebujeme obhajoby tam, kde se proti nám jde s nadávkami, chlapeci, nemyslíte, že to něco, co nás tak pojí, si od nás nezaslouží, aby bylo válečno nějakou diskusí v časopise, který se v obchodě tak vyzná?

Hergot, kluci, což Vás nenapadá, že Vašich lásek a Vašich tužeb jest zde využíváno ku kšeftu — v mrtvé a okurkové sezoně — kdy není o čem psáti? Heleďte, kamarádi — zdá se, že jste „nalítli“. Nechte toho, pochopte konečně, že jste nyní „dobrým artiklem“, a že těm, kteří chtějí užítí konjunktury, jest nutno říci krátce: nestarali jste se dřív — nestarejte se zas! Kamarádi, nejlepší obhajobou jest ignorování podobných diskusí.

Ahoj! Vlasta Kazatel.

K článku „A nyní pár vážných slov“

Myslím, že netřeba se horšit na tu rozplihlou spoustu článků, kterými se v poslední době na nás vrhli také-trampové — weekendisté — paďourové a štáby skautských organizací — to všechno co píší, je nám dobrou legitimací a potvrzením, že jsme začli dobře —

Jen tak pojďme dál —

„Prý neznáme nejprimitivnějších základů slušnosti a morálky“ —

Myslím, že právě toto je naše jediná vada — že až příliš ještě lpíme na zastaralých formách té morálky, kterou jsme de facto vůbec nekázali —

A morálka! Morálka, která dává pohřbívat stům horníků své štěstí v sutinách vybuchlých šachet, aby se pan továrník-paďour mohl dobře vyválet v lázních — morálka — která zavírá babku, která z hladu sebrala kdesi kus chleba, zatím co také paďour-cukrovarník ockrádá tisíce konsumentů se svolením vlády — morálka, která připouští takové školácké příklady rubu a líce v aféře masérských salonů a různých tingl tanglů, zatím co tisíce hladových nezaměstnaných se plouží ulicemi velkoměst. —

Praha — Brno — morálka —

Kdybychom se jí šli učit k paďourům, byl by svět samá

sviňčina, zlodějna, bezcharakternost — a nevím už ani co všechno ta jejich morálka s sebou nese. —

A sakra, kluci — potřebujeme jen trochu otevřít oči. — Pamatujte se na hesla a volání po světové válce! Samá humanita, samá demokracie —

A všechno to je jen pouhá diskuse.

A té se nenažerem!

Dnes je to všechno u čerta a platíme za svobodu, která prý nebyla zakrvácena násilím, které nutně nese s sebou revoluce — reparacemi naší humanitářské spojennky Francii, která měla zájem na tom, aby Československo bylo také svobodné. Nebylo padlých u Zborova, Samary, Penzy — a Chemin de Dames a jinde — my jsme si šli svobodu koupit!?

Také kus morálky, — k mrtvým —

Kdyby ty vápnem zalité hroby chtěly mluvit — — —

A proto říkám, kluci — vykašlete se na to všechno, co je kolem vás — proti té nabubřelé morálce nafouklé a krásné jak bublina — postavte morálku svoji ostrou jak meč — nedělejte ze sebe panáků — kdo volá v těch článcích po morálce, ať se jí nažere! Neznáme takové morálky! A nemusíme se za to stydět. To je naše pýcha. —

A podtrhuji, važte si naší zbraně smíchu — z tohoto smíchu jde právě největší hrůza na paďoury — vždyť nemohou pochopit, že my, udrnění kluci, kteří se prostituujem (prodáváme) za pár krejcarů týdně v kancelářích, fabrikách a obchodech, se dovedeme ještě smát, být veselí, bezstarostně veselí — s prázdným žaludkem, a že dovedeme žít, jak chceme my — a ne jak si to bůh „Zlaté tele“ — přeje. —

„Život se skládá ze silnice a dále — a z kamarádství“ — — a na těch silnicích se shledáváme a zdravíme a besedujeme —

A pane paďour, to je k zoufání, že sakra v 12. roce demokratické republiky, nemohl žádný policajt najít paragraf, jak tomu zabránit a to je k zlosti — a teď eště ty sleziny.

Po válce se volalo: „Otevřte víc okna Svobodě, pryč se zatuchlým řádem (neřádem)!“ A teď? „Zavřete, prosím, smrádeček, ale teploučko!“

A von se už pan paďour v tom potí!

R. U. R. — Husovice-Brno.

Politika a tramping.

Mnoho už bylo debatováno mezi kamarády o tom, jaké stanovisko má zaujmouti tramping k politice. Podle nejlepšího vědomí a ostatně tak soudím podle všech kamarádů, kteří mají trochu soudného rozumu, bude nejlépe, když vykašleme se i napaďourskou politiku a budeme si hledět svého a ne aby planým politikařením byl vnášen rozkol mezi kamarády, což ostatně se někde děje. Politika a tramping, ty dvě věci se nedají dobře sloučit. Tramping je vlastně ve své podstatě o kilometry dále, než socialismus a komunismus a sice proto, že zatím co první dva mají ideály a hesla na papíře, tramping je už několik let provádí v praxi a to je velký rozdíl! Zatahováním politiky do řad trampů se vnáší rozkol a seje nedůvěra mezi kamarády a našly se už kreatury, které za žlábek a místečko u politické partaje dělají lokaje, který doslova za hrnec rýže poníženě dťky líže. Zářný případ takové odrůdy byl po zásluze odsouzen Frantou Šerifem v 22. čísle „Trampa“. Proto kamarádi vzpamatujte se a buďte takoví, jací jste bývali před léty. Vše, co je shnilé a nám přítěží, bez milosti vyžeňte z našich řad! Pamatujte na to, jakou by měli paďourkové radost, kdyby nás viděli jak slapem po tom, v čem nás nikdy nedohoní žádná politická strana, t. j. v kamarádství!

Tramping se stal modou a jako takový přilákal k sobě v massách lidi, kteří před lety o nás nevěděli a nám se vysmívali. A hele, dnes každý myslí, že když má kedský a golfky, že je tramp. Dokažte takovým greenhornům, že tramping je něco víc, než choditi v kedskách a nebo věsti časopis u pana Silbermana. A budete vidět, že nás žádný nevyhubí i kdyby na 1 trampa bylo 10 četníků!

Ahoj všem!

Hadži.

- Haló, drahá, nechtěla bys dnes se mnou večeřet?

- Ale ovšem, milý!

- Tak tedy řekni mamince, že k Vám přijdu v 7 hodin.

Nora

— Šerifeé — mléko kypí!
— Tak ho nech kypět!
— Šerifé — honem mléko kypí!
— Hergot, že vo tebe „zavadím“.
— Ticho — — v tom se vyvalí z boudy vonný kouř.

Šerif se rozlítil.

— Ty vole, to nemůžeš kecnout, že mléko utíká?

Lucie

— Tady se zabil pan Taussig ve svém autu.

— Jak se to, prosím vás, stalo?
— Tak vidíte támhle ten velkej patník?
— Vidím.
— Tak, pan Taussig ho neviděl.

„Čeče, tak sem se ti fčera moc divil!“

„Čemu?“

„Proč mně číšník v „Arcu“ nafackoval, dyž sem si tam přines bandasku kafe.“

-šefe-

Přišel pan Paďour z honu a vece mu jeho lepší polovice:

— Střelil si něco, můj malý myslivečku?

— Jistěže, má drahá!

— A kde to máš?

— Ve špitále!

Ďdan.

— Kam jdeš s tou břitvou?

— Do jednoho „trampskýho“ časopisu ho-
lit vtípy.

Nora.

— Kolik vajec klade asi herynek?

— Asi 50 milionů.

— To je ale štěstí, že nekdáká.

Nora

**Tatíčku, pojd' si taky
sednout do stínu!**

Letní a okurkové sporty pánů padourů.

— To musí být stejně blbý, dyž předseda spolku pro ochranu zvířat jede do Afriky lovit lvy a musí je strílet slepejma patronama.

Indan.

— Co se změní, když z vody je led?
— Síť, cena.

Nora.

Zpívající bloud:

— Jste zřejmě velký přítel hudby?
— Jsem.
— Ale to nevadí, zpívejte jen dál!

Nora.

Johnny je pravý typ tuláka. Interessantní, zarostlý obličej, rozbité kalhoty, hrubou, záplatovanou košili, omakaný klobouk, do čela sražený.

Tak jej spatřil slavný malíř X... a hned mu učinil návrh. „Chcete-li si vydělat pěkné peníze, přijďte zítra do mého atelieru. Vymalují vás.“

Druhý den vstoupil Johnny do atelieru malíře X...

Ale na sobě měl sváteční šaty, darované jakýmsi dobrodincem, obličej hladce oholený, límeček, manžety a bonbonek švihácky pošinutý do týla. S okouzujícím úsměvem se díval, do jaké posy se má postavit.

Tenkrát měl slavný malíř X... tisíc chutí ho „zmalovat“.

Lucie

Cesta k tomu, co se NIC nazývá.

Muž jeden, jenž nechce být jmenován, napsal na adresu trampingu a „Trampa“ tažto slova:

„Tramping, jak ho chápou mládenci, sružení kolem „Trampa“, se zřejmě zvrhl. Učí generaci flákání, hecování, fóristice, jinými slovy — vede generaci k nihilismu, neboť obsahem všech fórů, psin a svejkvin je pouhé NIC. Hoši se učí na všechno chlapsky kašlat, z něčeho si nic nedělat, vše, i nejpovátnější z hodnot, proměňovat v dým pornografických vtipů. Kdyby nešlo o mladou generaci, nebyl by tento fakt bolestný, nvážíme-li však, že česká mládež se odevždy snažila ve svých debatách a diskusích vytvářeti nebo alespoň hledati nové hodnoty, pak se musíme ptát, jaký že to světový názor budou mít tito dnešní mladíci, když již předem si každou krásu, ctnost a heslo ničí ve svých předatavách, vytvářejíce místo nich všechno negativní, počínajíce nevkusem a konče nsvědomitostí. Toto dnešní negativum se na nich těžce bude mstit, neboť život je pozitivní, život se neptá, co nechceš, ale co chceš... Tato smutná perspektiva trampingu, resp. „filosofie“ časopisu Tramp, by měla mladé lidi dovést k úvahám o tom, zda si počínají tak správně, za jak správně to považují trampští literáti, nevytvoříví bohudík dosud literárního směru...“

Na adresu tohoto muže z mnohých nutno odpovědět. Zvláště proto, že odpověď je lehká a my jsme, tak jak je každému známo, zvyklí jen lehké námaze.

Mohli bychom kritiku tuto odparirovat jednoduše tím, že bychom řekli: „Tramp“ je satyrický list a poněvadž není listem ani literárním, ani kulturním, nemá povinnost tvořiti hodnoty. Ale my bychom lhali, kdybychom se takto vyhnuli povinnosti, postavit se za trampingu a za ty dobré kluky, kteří za námi stojí ne pouze pro psinu, kterou děláme, ale i pro boj, který musíme vybojovat se smečkou moralistů a kulturtrégrů.

Předně tedy něco o tom nihilismu, o té negativitě.

Pan Paďour zapomíná, že celá kultura začla slovem NIHIL. Zapomíná, že knihy nesměly být tištěny, doknd nějaký jesuitský paprika nenapsal na rukopis své „NIHIL obstat“. A že ještě dnes bez censorova NIHIL obstat nevyjde ani jediné číslo „Trampa“, čili jinými slovy, že my pocitujeme ten positivism života vždy nejdříve negativním posudkem zastánce mravopočestnosti a zákona.

Takovéto NIHIL nemá však pouze náš list. Mají ho všichni lidé, nejen trampové, i pan Paďour sám! Dříve, než mladá generace začne tvořit hodnoty, musí se neprve rozhlédnout, zda někde nestojí psáno, že tvoření hodnot se zapovídá! Tak začíná ono positivism veřejného života: policajti, četníci, censura, zákon... Noví jesuité ti diktují, co smíš a nesmíš... To je prostředí, v němž žijeme. Toto prostředí zrodilo trampingu.

Tramp je člověk, který utíká ze sféry, utvořené právě tímto tradičním NIHIL obstat! Tramp je člověk, který se narodil proto, aby žil, ale ne proto, aby celý život četl tabulky „Kouření z a k á z á n o“, „Pro mládež do šestnácti let z a k á z á n o“, „Vyskakovati do elektriky z a k á z á n o!“ Tramp je člověk, který chce žít, aniž by pro svůj vývoj potřeboval rad podobného stylu, jakým se honosí dnešní vyspělá kultura. Tramp utíká z tohoto světa, kde nic není skutečného, kde není pravosti a práva žít. Ze světa, kde se okrádá na potkáni, vraždí, podvádí a kde se jménem humanity a kultury vládne tak, aby kapsa bohatých neseschla a kapsy chudých nikdy nebyly dle zásluh naplněny. Ze světa, kde jménem vlasti a státu se roztahují politické strany, aby schlamstly vše, co se dá. Tramp prochá plným právem, právem člověka, který chce žít a ne být soustavně otravován, z tohoto světa, kde moudrost a chytráctví jsou synonymy, kde jménem lidských nemocí rostou pupky úředníků nemocenských pokladen a stavitelů paláců těchto pokladen. Ze světa, kde večerníkv ohlupují důvěřivé a hlnou zaprodané. Neboť tramp NECHCE být takový blbec, takový zaprodanec, takový vůl. A jestliže to pozitivní život CHCE, pak tento pozitivní život nestojí za to, aby byl žit.

Pan Paďour básní o hodnotách. Povězme si tedy něco i o nich. Povězme si upřímně, kolik těch kladných hodnot mělo kladný výsledek. Kolik jich mohlo mít kladný výsledek v době čachraření a šantročení. Nejvyšší hodnota —

Bůh — Kde je ten Bůh? Kde jsou výsledky diskusí a debat všech dosavadních mladých, pilných, počestných generací? Tramp nevidí výsledku, nevidí ani Boha. Ale vidí za to velmi dobře, jak se touto nejvyšší hodnotou kšeftají a jak z ní tyjí tisíce lidí, kteří svou organizací náboženskou uchvátíli těžké sousto: důvěřivost spoluobčanů. Další hodnota: člověk! Co udělaly z člověka diskuse a debaty všech dosavadních generací? Rozhlédněte se, prosím, jen kolem sebe! Dál jsou idioti, kteří hltají pokrok, chodíce s hlavami vztýčenými jako někdo, „kdo na to přišel“. Na jedné straně nafoukaní vzdělanci s hlavami prázdnými jak tykve, slovíčkáři, kteří rozumem oceňují vše, jimž je mincí inteligence a nic nad to, — a na druhém břehu ubozí, umoloušaní hlupáci, nevědomci, skety, svíčkové báby, hmyz... A mezi těmito dvěma se pohybuje ta široká řeka, vlnící se a zmítající mezi literou zákona a starostí o chléb náš vezdejší. A nad námi všemi pakáž, mizerná pakáž, líná, blbá, ale při tom ještě nesvědomitá..., to je člověk!! To je člověk, vedený za nos machry politických stran, člověk, buď se v úřadě válejíci a nebo úřady pronásledovaný, člověk dvacátého století... Svobodný člověk! Chach...

Už tyto dvě hodnoty, nepředělané a stále absurdní, postačí, abychom si učinili představu o všech hodnotách přifařených. Vzpomeňme učení Kristova jako hodnoty! Co z této hodnoty udělali učení? Vzpomeňme učení Marxova... a poblížeme se, pátrajíce po tom, co z těchto hodnot bylo „vytěženo“ pro ty, jimž byly hlášány. Kristus a Marx jsou odstrašující příklad pro lidi, kteří chtějí tvořit hodnoty, pro generace, které chtějí o nich diskutovat a debatovat. A když si probereme celou historii tvorby hodnot — poznáme: svjním se perly nesmí házet... Ne, ne, ne, stokrát ne!! Raději NIC! Neboť tvořit hodnoty, aby z nich dále ještě zas někomu narostl biskup a panděro... nač? Máme jich tak málo, těch panděr? Máme ještě podporovat jejich plemenění? NE...

A proto tramp netvoří hodnot, nechce tvořit hodnoty, nebude tvořit hodnoty. Tramp je nucen utéci z prostředí, kde byly hodnoty vtěleny do stávající situace. Nemíní si otrávit svůj nový svět novými hodnotami, neboť bude dobře živ bez morálky, bez kultury, bez všech nejlíbivějších Písní otroka!

Hodnoty? V době Viléma Neubauera, Q. M. Vyskočila, Jaromíry Hüttlové, Karla Vaňka, Jiřího Stříbrného... hodnoty? Hodnoty v době Volovíků, Sochorovských, Sochorů a Aniček Sochorových. Hodnoty? Nač? Hmyz dále bude čist Červenou knihovnu, Pražanku, Lucernu, Loupežníka Babinského — a šlechta dál bude zachroumána nosem do všech kapes Karla Čapka! Nač hodnoty? Je jich třeba pro sterilní kšeftsmány jako nový artikl obchodní? Jdou špatné obchody s hodnotami dosavadními? Co je mladé generaci po tom? Spasí svět, když se na daných themeatech užívání, aniž by byla později schopna něco předělat? A předělá-li — kdo pak zase shrábne zisk?

NE... Toto je trampské NIHIL: naplevat, nakašlat!

Tramp vidí tisíce východisek ze stávající situace. Vidí je ostatně každý jen přibližně rozumný člověk. Ale tramp ví: moje námaha „ve prospěch lidstva“ by mohla znamenati novou další církev, novou politickou stranu, nové paláce nemocenských pokladů, nové fabriky na nové produkty, nový hnůj... Neboť až dosud tak skončily všechny akce „ve prospěch lidstva“.

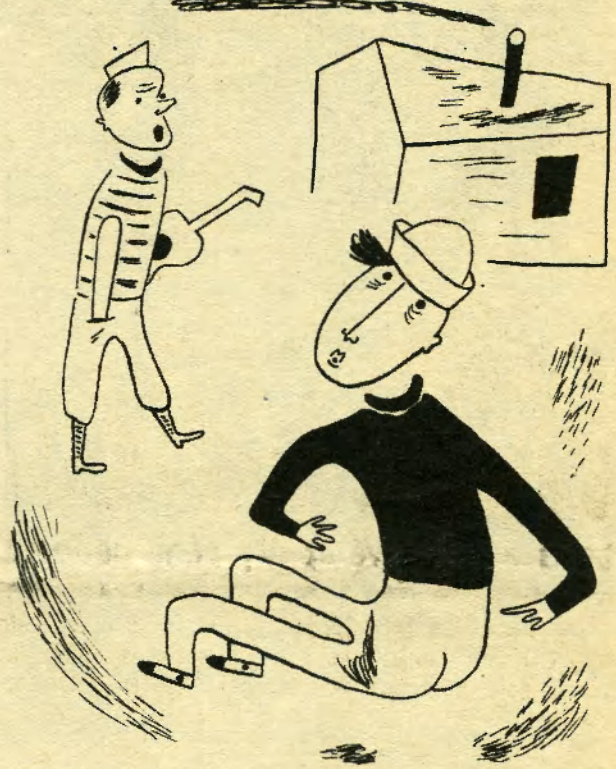
A tak tramp nakonec vzpomene na dobré heslo: Kdo uteče, vyhraje! Utíká z hnoje, utíká a snaží se na všechno zapomenout, snaží se, nemyslet na NIC... Fakticky neguje celou tu pačourštinu, neboť proti bažinám se nedá bojovat, zvláště když je v nich taková fůra bludíček, jako je právě jedna, na počátku tohoto článku citovaná. Bludíček, které vzdychají poeticky: oni trampové proměňují i ty nejposvátnější hodnoty v dým pornografických vtípů. Ano. Proměňují. Ale v co proměnila ony nejposvátnější hodnoty pačouršina, to bludíčka nepoví. Ona nepoví, že takový pornografický vtíp ještě nikoho nezabil, ale že mnoho lidí již bylo zničeno systémem, ve kterém pačouři zpracovali ty nejposvátnější hodnoty na ten svůj hnůj. Že mnoho lidí padlo v bažinách, že mnoho lidí nevěnně trpí, poněvadž uvěřilo pozitivitě života.

Život se neptá, co nechceš — život se ptá, co chceš. To je sice od života velmi hezké, jenže, když si řekneme, co chceme — NEdostaneme to. A tak je to nakonec jedna putynka. Nejlépe životu neodpovídat, nebo se k němu

zády obrátit a říci mu jako té u Prašné brány: „Hele, šla svou cestou, já na ni nemám chuť!“ Tramp skutečně nemá chuť na tento pozitivní život a proto utíká. Čím více jich uteče, tím spíše zanikne pačouršina, neboť je nutno, aby tito dosavadní generálové jednoho dne poznali, že se jim armáda zdejchla. A až to se stane, bude dobře... Pak poznají čachrání s idejemi, že jsou jisté nezucitelné ideje, které nepotřebují organizátorů ani debatérů, a že tyto ideje jsou, třebaš je moralisté pro špičku vlastního nosu neviděli.

A pak také poznají, že i jiná, lepší kultura, musila začínati slovem NIHIL.
Kuzma

Tůma:

— Teď mám děvče z moc nóbli rodiny. Ti jinak necestujou, než v jídelním a spacím voze.

— Di-di-di —

— Jakýpak di-di-di, voni jsou kome-dianti. Black-Hills.

„Tonda prej pojedje na čundr na Sloven-sko!“

„Kdy?“

„To ‘eště nevím, von to dostal podmíneč-šefe-“

„Bogane, co děláš s tím kaprem?“

„Ale, čoveče, já ti sem tak měkosrdcatej, že ho nejsem štont praštit přes lebku. Tak ho chci aspoň utopit.“

— Pane vrchní, v polévce byla moucha!

— To nic není. Ale, dybyste tam našel ještěrku, tak mi to řekněte, já mám doma aquarium.
Nora.

Čistota půl zdraví.

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

TULÁCKÁ.

kdo
vyrve tuláku jeho srdce
kdo jeho svět?
tulák
je šťasten
dnes
zítra a vždycy
miluje
silnice, řeky a lesy
miluje děvčata
miluje celý svět, život i lidi
nejvíc své kamarády
touhy
naděje zlaté
volnost
bezstarostné toulky
protivným větrem
i životem
modravé obzory
dálavy
slunce v záři táborového ohně
melodie
plačtivých kytar
— kamarádi
kamarádi zlatí! —
kdo
vyrve tuláku jeho srdce
kdo jeho svět?

A. B.

Otto Rikin: Dílo cestopisné s potahem na historii.

Proč navštěvovati v létě cizáckou „Valencij tabernu“ a pít nečeské víno oportské se sodovkou, když máme slovenskou Tatru, Matru, Fatru, kde Janošik, ój Janošik, ovečky zatáča, pravou slovenskou brymzu vaří, tklivé slovenské písně haleká, jako na příklad: — Nohy má jak verzíny, tancuje šimy.

Kromě toho mám k Tatrám osobní vztahy osvobozené, neboť jsem je dobýval jakožto účastník domácího odboje.

Což vy, trempíři mladí, víte! Na Štrbské pleso doškrábetete se pohodlně a četníci vás vítají hned dva, českoslovenští. Na Tatrách všude finance potkáte, naše, českoslo-

venské, podél cest však tabulky v libozvučné slovenštině hlásají: Mimo cest chodit neslobodno.

Avšak před 12 lety bylo všechno jinačí. Tatry úpěly v tisícileté porobě a čekaly na svého osvoboditele.

Našlo se jich hned 700 v Praze, matičce stověžaté.

Byli jsme první mezi prvními domácími vojáky sotva zrozené republiky československé.

Nesmírný vlastenecký zápal, doma nebylo co žrát a Národní rada dávala 6 Kč žoldu denně k celému zaopatření. Tedy jsme šli.

700 bylo nás, 700.

Oficiálně se to jmenovalo pluk svobody, a skutečně, sloboděnka byla přenáravná. Pravda, vyzbrojeni jsme byli všelijak. Málokdo měl bajonet od stejného typu pušky, někteří zapomněli pušky po dojímavé řeči ministra Klofáče v Praze, avšak tvrdili cestou, že jsou zvyklí atakovat jen tak s bodáky v zubech. Střeliva mnoho nebylo, za to feldflašku měl každý a standarty jsme nesli: Smrt Maďarům. V listopadu roku 1918 byla vzata jedním grandiosním útokem (jak říká František Soukup) Žilina. Ztrát ani nebylo, hlavně z toho důvodu, že nepřítel před týdnem

vyklidil město. Část mužstva padla sice někde na předměstí, ale tehdy jsme nebyli ještě zvyklí na pravě slovenských, tři rázy pálenou slivovicou.

Žilina je velkým mezníkem v historii domácího odboje. Takový domácí Zborov. Zde mohlo být zmařeno nejen osvobození Tater, ale i naše nadějná branná moc mohla být v zárodku potlačena. Proto kdožkoliv prochází Žilinou, věnuj této historii dvě minuty ticha.

Prvý historický incident byl zaviněn medovým máslem.

Jak vy, mladí trempíři, byste věděli, co je to medové máslo! Není ho více. Vzniklo z požáru dýmu světové války a zaniklo v pohnutých popřevratových dobách. Mělo barvu ševcovského popu, lepiho zrovna tak, chutnalo něco hůře. Toto máslo poslala první česká intendatura v Uherském Hradišti prvním československým vojákům na Slovensku, jakožto přilepšení k menáži.

Radikálnější živly naší roty mínily, že bychom se měli vyfláknout na Slovensko a jet do Hradiště vybilít tu lumpárnu. V situaci krajně kritické dal jsem návrh, aby máslem byly vymazány vysoké boty našeho rotáka, vyspávajícího po opici. Návrh s pravým národním nadšením, jaké tehdy ještě panovalo, přijat a proveden.

Odpoledne skočil procitnuvší roták rovnýma nohama do bot, vlastně jen do jedné. Druhou přetáhl jednoho neobyčejně řehnicího se četaře přes hlavu. Z toho vznikla neobyčejná rvačka, do které se zapletly i druhé dvě roty, povoláné k našemu uklidnění. V té chvíli mohl nás odvěký nepřítel zničit, kdyby byl věděl, že jsme fasovali medové máslo a co z toho vzniklo. Na štěstí pro naši sotva zrozenou republiku nepřítel o tom nevěděl.

Druhý den chodil velitel pluku s ovázanou hlavou, neboť ho zasáhla okovaná komisní bota přímo do čela. Přes to vytrval v poli dále.

Po medovém másle přišli Mackensenovi vojáci. Staří, nesčetnými boji světové války prošlí chlapi, výborně ozbrojeni. Vraceli se košicko-bohumínskou dráhou z Balánu do Německa. Prvý transport čítal 2000 mužů, a my je v Žilině odzbrojovali.

Och, kdyby ti Mackensenovi vojáci věděli! Kdyby věděli, že kulomet, kterým kaprál Zoubek hrozivě točil na střeše žilinského nádraží, nemá asi 20 šroubků a vůbec nestřílí! (My sami jsme na to přišli až později). Kdyby věděli, že je nás necelých 700! Že jsme většinu nábojů vystříleli před tím na zajíce v okolí Žiliny! Že mnozí nemají vůbec pušky a někteří je dostali poprvé do rukou, když odjížděli na Slovensko! Jaká Bílá Hora mohla se strhnout na žilinském nádraží! Ale Mackensenovi vojáci to nevěděli. Resignovaně odevzdávali zbraně, zanechali nám celý arsenál.

Doplňili jsme výzbroj. Dobrovolníci, kteří přišli na vojnu teprve po převratě, vyzbrojili se přímo hrozivě. Na levý bok připjal si každý šavli, bodlo, na pravý bok revolver, „dolchmesser“ za opasek, karabinu přes rameno a zbytek volného těla ověsili ručními granáty. Později, když jsme pochodovali ke Štrbě, zaházeli jsme cestou všechno, pouze jídelní přístroje a deky si nechali. Štrbské pleso brali jsme útokem v prosinci, po pás ve sněhu. Nebylo zubačky, ani autobusů, ba ani cesty.

Rozvinuta bitevní linie a namáhavě šlo se vpřed. Každou chvíli propadl někdo v závějích a musel být pracně vytahován.

Nad námi mizely v oblacích kamenné krajky Tater.

Asi 600 metrů pod hotely byl pochod zastaven a ku předu vyslána úderná hlídka.

Čekáme promočení, promrzlí, čekáme půl hodiny, hodinu — nic.

Vyslána druhá úderná hlídka. Opět půl hodiny — nic. Dvě hlídky zmizely bez výstřelu a beze stopy. Léčka?

Vojáci počínají být vzrušeni. Debatuje se. — Dovi, jakej podfuk tam Maďaři na nás připravili?

Dobrovolníci míní, že by se raději mělo jít nazpátek, dokud máme haxny zdravý.

Staří vojáci se vytahují a říkají: Hovno, angrif a máme to našup.

Lesy, zatížené sněhovou pokrývkou, mlčí a šedivě tatarské štíty vězí v oblacích. Rozhodnuto, vzít Štrbské pleso útokem.

Pušky připravit k výstřelu!
V ponurém tichu cvakají ocelové závěrky pušek.
Foklusem vpřed!

Vykračujeme kupředu, mnohý snad naposledy.
Dobrovolníci zůstávají vzadu, holota mizerná.
Před terasou hotelu, nyní Hviezdoslav zvaného, je sněh větrem odváť.

Huráá, huráá!
Krev ve spáncích buší, svíráme v promrzlých rukách křečovitě pušky.

Poručík, s tasenou šavlí v ruce, vyskakuje na terasu a mizí v otevřených dveřích hotelu.

Dobíháme za ním.

Poručík se objevuje znovu ve dveřích a křičí: — Pacholci, voni tady chlastaj víno!

Obě úderné hlídky nalézají se v sále s maďarskými financí, kteří byli ponecháni na Štrbě k ochraně Tater před Čechoslováky.

Jeden odvěký nepřítel drží fláděru nad hlavou, křepčí jak posedlý a zpívá: — Mal som gatanečku, ako iske-rečku jaj — strela v jej srdiečku...

A osvoboditelé z úderných hlídek plácají do dlaní.

Tak jsme dobývali Tatry.

Co české krve mohlo vytéci pod Štrbským plesem, kdyby se maďarští financí neozřrali s údernými hlídkami svých domácích vojáků sotvazrozené republiky československé! Kdožkoliv přijdeš na Štrbské pleso, věnuj tomuto historickému okamžiku dvě minuty ticha.

Inglmayer:

Drama lásky největší.

Jak ty věci dopadnou? Tak nemožně se zauznil film. Co bude s oběma nešťastnými, pronásledovanými lidmi?

Zvoní. Reostat pomalu osvětluje hlediště. Pausa, buffet vám podá občerstvení.

V křeslech sedí pán a dáma. Pán se rozhlíží. Dáma akkomoduje zrak přes pomalost osvětlování, přimhuřuje víčka.

Mezi nimi sedí tolik lidí, snad dvacet. Dvacítka srdcí tluče mezi oběma, a přece jen se setkaly jejich pohledy, zdálo se jim, že sedí vedle sebe. Takové pohledy vždycky mluví stejně:

Jste krásná, myslím, že vás miluji!

Vy jste můj typ, myslím, že bych opětovala vaši lásku!

Zvoní. Bude tma. Co se to jen dálo na tom plátně? Aha, dva lidé, nešťastní a pronásledovaní...

Dáma sklápí hlavu a má tak bělostnou šiji. Právě hladí levici. Pohladí prsten a smutek se rozhostí v jejím obličejí.

Pán nervosně otáčí svým prstenem a pohled, který tak žhavě mluvil, trpkne a ztrácí se ve tmě.

Na plátně jede film. Dva lidé nešťastní...

Konec. Na plátně biografu je místo pro víc než básnickou spravedlnost.

Konec dobrý, dva lidé šťastní, v klíně mají ruce pronásledovatelé, osud je milosrdný.

Dáma z křesla je očekávána manželem.

Pán z křesla naskakuje na autobus, rodina čeká s večerí.

Jdou dva vandráci okolo moře, v kapse prázdná a v žaludku dtto. V tom padne Johnův zrak na ceduli, kde takto stojí psáno:

Za záchranu tonoucího
platíme 10 dolarů

— Ty, Frede, skoč do vody, já tě vytáhnou a máme našup 10 dolarů, — povídá John. 10 dolarů je 10 dolarů a Fred je ve vodě.

— Pomoc, pomóc! —

Nic.

— Pomoc, člověče, já neumím plavat! —

Nic.

— Ježíšmarjá, dyť se utopím! —

Nic. Ale za chvíli se John chladně ozval:

— Musíš vodpustit, ale já tady dolejc čtu, že za vytáhnutí mrtvoly se platí 50 dolarů. —

„Gezo, ‘sím tě, na co táhneš ten autogen?“

„My budeme svářet mléko.“

-šefe-

Vrátil se tuhle starej „Jizva“ vodněkud z Australských ostrovů a začal vyprávět:

„Jo, já měl, kluci, ženu, no rozená hospodyně a kuchařka. Dyž ji tenkrát chytili ty austrálští domorodci a hodili do kotle s vodou, tak dyž se ta voda vařila tak ‘eště nadzvedla puklici a poudala: „A pacholci, nezapomeňte pořádně vosolit a dát zeleninu nebo to žrádlo nebude stát za nic!“

— Pyskylído, kolik jsi měl sklenic toho piva?

— Jednu, drahá choti.

— Pyskylído, nelži, vždyť sotva stojíš na nohou.

— Český slovo, že jsem měl jenom jednu, drahá choti.

— Pyskylído, ty jsi jich měl víc!

— Namouduši, že jsem měl jen jednu sklenici, ale kolikrát mi ji hostinský natočil, to tedy nevím. —

Blach Hills.

— Slečno, vy máte tak krásný tělíčko, že byste měla žalovat přírodu o náhradu škody.

„Kadle, v tom čaji plave štěnice!“

„A hergot. Kde se ta potvora naučila plavat?“

-šefe-

Včera ti jedu na motorce. Potkám Billa. Ptá se, jestli by si nemoh taky zaject na zkoušku. Jó. Tak si sedne. A jede. Jede. A vod tý doby jsem ho neviděl. Takovej padouch, takovej lotr! A teď si představ, kdyby to tak byla moje motorka!

-ra.

Tak se podívej, Joe, dneska se mi zdálo vo práci, a čihni, jaký mám mozoly.

Índan.

Když Jack London ještě vandroval, vyhodili ho (ovšem že pro nezaplacení) z baru. Po tomto výkonu následoval tento monolog:

„Tak, a teď vám tu, pacholci, zůstanu ležet, aby lidi viděli, co sem chodí za pakáž!“

VERŠE Z KARPAT.*Hezounovi z Elpasa
a Tondovi z Omaby*

Mám holku z Karpat
rád bych ji svedl
je pyšná jak Arpád
co Maďary vedl.

Pase svůj dobytek
s rukama v klíně
voní pak od kytek
na Polonině.

Vlci a medvědi
z jejího stáda
telata nesnědí,
která má ráda.

Matka jí umřela
v úplňku před jarem
sestřička zmizela
s žebravým drotarem.

Tatíček slouží
v hospodě žida
— všechny je souží
rusínská bída

Financi s četníky
kořalku pijí
rusínské dělníky
na noc pak zbijí.

Mám děvče z Karpat
rád bych je svedl
má oči jak Arpád
co Maďary vedl.

Zhavá je jak Suez
svěží jako voda
Škoda, že má lues
škoda, věčná škoda.

Marko K.

Originál angl. dulbox
195'- až 218'-
Jaroslav Bohata
Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

Znáš onen malý domek u jezera ?

V dnešní rubrice naleznete pouze osobní drby. Kdo na někoho něco víte, pošlete nám to. Denunciace vítány.

Když propouštěli z basy známého trampa domlouval mu vrchní dozorce v delší řeči, aby neodbočoval z „přímé cesty, čistého, krásného lidství“ a aby měl na paměti trestající spravedlnost a zakončil svoji dlouhou řeč výkladem, že musejí býti na světě bohatí a chudí, protože tak tomu sám pán bůh chce. oči plny slz, dojatě poslouchal a pak prosil zástupce slepé Themis, aby pokračoval.

„Proč?“ ptá se udivený oberbachař.

„Víte, milostpane, pane zástupče ministra spravedlnosti, to víte — dva měsíce jsem si nesměl ani líznout kapičku kořalíčky — a vona je z vás tak krásně cejtít!“
Kofila.

Je přece známo, že jeden trampský redaktor měl několik tiskových procesů.

Při jedné takové příležitosti dostal se opětně do prudké kontroverze se žalobcem a rozhorleně zvolal:

„Vy jste největší blb, jakého jsem kdy viděl!“ Načež ho přerušil soudce poznámkou: „Dost, dost, pane redaktore, nezapomínejte, že jsem tady ještě já!“
Kofila.

— Heleď, víš, koho porazili Hůnové?
— Nevím, já nečet tenhle tejdén sportovní zprávy.
Ferry.

Z moudrosloví pana paďoura.

— To vám říkám, pane tramp, vystříhejte se alkoholu. Ten blbne mozek. Nesmějte se a věřte staršímu. Jó, já mám zkušenosti.
Lucie

— Jak se máš?

— Jako cukr.

— ? ? ?

— Pořád mě Franta tluče.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
91, Balcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Gézavčelička: Senegalská píseň.

Železná konstrukce transbordeuru, tak směle přehozená přes Starý přístav, přestala skřípat. U jeho pravé paty, na břehu bassinu De Carenage, yoly a bárky, polorozbité, vyschlé jak ztvrdlá střeva, ležely v páchnoucím tlení. Žebra lodí podobala se mamutím klům. Provazy byly svázány v bolestné uzly. A jejich síť prolínala pobřežní světla.

V teplé, husté vodě koupají se dva Senegalcí. Jeden z nich vylezl na železný můstek. Tělo, dokonale černé, padá do vody jako kámen. Vlny syčivě šplounají.

Na dně yoly, vytažené k správé, leží zmuchlané uniformy: Khaki se žlutými prýmkami, zasmrádlé potem. Ale čepice, dva červené, vysoké fezy bez střapců, jen aby dokumentovaly všechnu divošskou pýchu majitelů, jsou výbojně naraženy na před i záď kocábky.

Bez lidských hlav vypadaly tak podivně.

Na Quai du Port létala světla. Veselý řev ulic padal do zářících vln. Šalupy mlátily o sebe boky, chráněnými starými pneumatikami, korkem a pytlouinou.

Transbordeur trčel nesmírně k nebi (člověk div nesmekl kobouk), a zajal do své sítě mohutnou, šedivou tvrz svatého Jana.

Oba barevní vystoupili z vody, hodně černí a hodně mokří. Voda teče s hlav, s ramen, s břich i stehem. Je to, jakoby se hrozně potili. Jakoby celí plakali.

Jeden ulehl na rozházená prkna. Druhý usedl do yoly a rychle, nesrozumitelně mluvil. Nebyla to francouzština, ale jakési zpěvavé, hrdelní zvuky.

První Senegalec zpíval. Nejdříve marseillský šlágr, potom něco nezvyklého, v tichých, barbarských výkřicích. Bylo to primitivní a krásné, v podivuhodné řeči, jakou snad už nikdy neuslyšíte.

Snad to bylo o zelených palmách, o žlutém květu kaktusu. O tise leticím šipu v perleti červánků. O raněné antilopě, o pádicím stádu zeber, vyplašených hozenou assegaji.

O úsměvu černé mámy v rodném kraalu, o milostném výkřiku černošky.

Teď zpívají oba. Je to stále stejná věta, kolébavá, uspávající, něžná jako vítr zálivu.

Snad ji pěli kdysi, pomalování bílou a rudou hlinkou, v levé ruce štit z bývolí kůže, v pravé válečný kyj. Snad při ní tančili. V hlavách jim vichřila barevná pera, na kotnicích chřestily plechové a kostěné cetky.

Senegalská píseň.

Válečný tanec či vzývání za dešť. Nebo dík bohům za dobrý lov.

Teď druhý vylezl z vody, a oba usedli na břeh, směrem k městu, až skoro u vody.

Už vím, co to bylo.

Večerní píseň. Senegalská modlitba.

Seděli na patách. Nehnuté, lesklé sochy, nakloněné do předu. Tak nazí byli docela krásní.

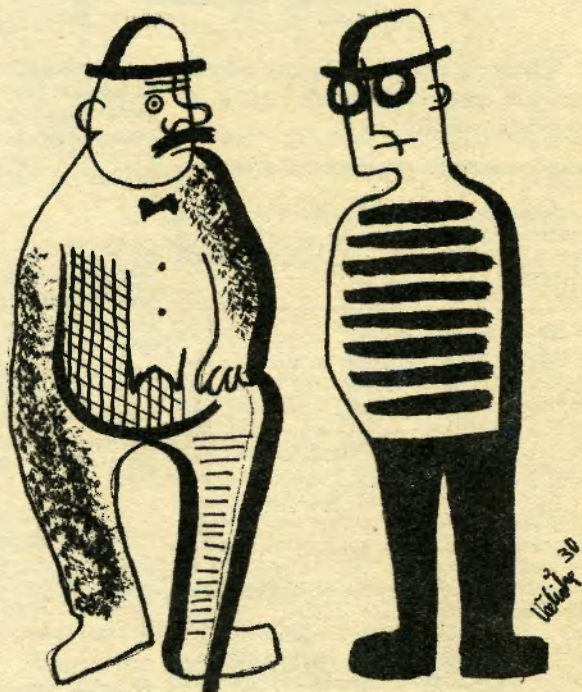
Ve Starém přístavu zazněl lodní zvonec. Na chudém trávníku za kladami ulehl námořník s přístavní holkou. Na druhém břehu zněla francouzská hudba a ze světelných šupinek vylétaly barevné, hvizdavé rakety.

Černoši se oblékali. To už byla průhledná, zelená tma a jejich těla v ní tonula jako na mořském dnu. Černá, nahá krása zmizela v zmačkané špině uniformem. Žluté prýmkami honosivě zabořely. Senegalská píseň dozněla. Teď bylo nutno buď se zasmát nebo zaskřípat zuby.

Anebo snad zazpívat Marsellaisu.

Senegalcí si posadili do kudrnatých vlasů vysoké fezy. Jeden z nich plivl do bassinu a promluvil francouzsky. Poněvadž byl opět pěšákem francouzské koloniální trupy.

Oba se zasmáli a houpali se pomalu k pevnosti svatého Mikuláše. Červené fezy na bílém pozadí valů zkrvavěly. A zdály se býti ještě grotesknějšími, než dříve bez hlav. Marseille, na Starém přístavu 7. VII. 1930.

- Čím je váš otec?
- 'sím, ničím...
- A co dělá?
- 'sím, von nedělá...
- Von je nezaměstnanej?
- 'sím, von není nezaměstnanej...
- Hergot, tak čím se živí?
- 'sím, von se neživí...
- Kruci, přece musí něco žrát?
- 'sím, von nemusí nic žrát...
- Jéžíši, a kdepak bydlí?
- 'sím, von nebydlí...
- Fix, a jak je starej?
- 'sím, von není starej...
- A co je s ním teda?
- 'sím, s ním vůbec nic není...
- Jak to?
- Von je už šest roků mrtvej!

MÍČE
pro kopanou, volley-
ball, házenou atd.

BOTY KEDS
Kč 39^{.-}, 48^{.-}, 85^{.-}.

Potřeby pro tramping

SPORT-SVOBODA-PRAHA II.,
ŠTĚPÁNSKÁ UL. 40. — TELEFON 283-83.

Drby z čundrů,

Listárna reakce a Salon odmítnutých pro nedostatek místa až v příštím čísle.

Našel se plášť v Senohrabech. Která trampka jej ztratila, ať se přihlásí u p. Jos. Punčocháče, Karlín, Pobežní ulice 2752.

Kamarád či paďour.

Nechci býti soudcem a souditi Vás, dělají Vám mravokáree. Jsi synem aristokracie? Budiž, tedy paďour! Jsi synem dělníka, proletáře? Musíš být trampem, tulákem, flákajícím se světem bez cíle.

Byl jsem svědkem, jak jedna taky trempska vznešená rodina na výletě v sprosté otrlosti a opilosti vytrhla mladý stromek, který pak připravila si na táborový oheň. S hnusem kamarádi pohlíželi na tento zločin přírody. To vše není nic; chcete mluvit něco o orgiích v táboře trempů? Pak bych mohl mluvit o orgiích této vznešené společnosti, která zpívala oplzlé písně a vedla sprosté řeči; hulákajíc do noci při přítomnosti dětí! To je ta pravá aristokratická výchova mládeže? Kde je morálka? Měl bych více, ale dořím, že Vám to kamarádi stačí.

S trempským mocným Ahoj

Macendy.

Milý kamarádi!

Z toho, co už mnohý z Vás napsal do toho našeho plátku, poznávám, jak dobrý kluci mezi Vámi jsou. Kamarádi, napište a ozve se. Jak na kterého z Vás působí příroda a její zvuky, její volání a její hrůza a zase její krásné okamžiky. Nevím, zda je Vám některému taky tak jako mně, ale myslím, že mnoho z Vás prožívá stejné pocity jako já. Jak mně to táhne večer jít do lesa, a du vždycky. Dívám se na svatojanské mušky, na ty světýlka, který jako jiskry se mihají po lese. Když vítr zachrastí ve větvích a na zemi začnou skákat stíny, který měsíc pouští skrz větve do jahodini, pak se mi dycky zdá, že sem nejšťastnější na světě. Kamarádi, dělejte to taky tak, toulajte se v noci po lese a uvidíte, jak je to pěkný. Ty myšlenky, který Vám při tom vlezou do hlavy, budou vtevírat Vaši duši přírodě, a mnoho, co Vám bylo dříve divné, to Vám bude potom docela samozřejmé. Toulat se po lesích v noci bez cíle, je ohromná věc. A hlavní, co je na tom, je to, že musíte myslet a na všechno musíte myslet. A když kluci skutečně myslíte na všechno, vlezte Vám do hlavy to, na co si ve dne u chaty ani nevzpomenete. Když se budete kluci tak toulat přírodou a všeho si všimát a vo všom myslet, tak uvidíte jaký z Vás budou lidi. bez všelijakých vzdělávacích spolků a kroužků, bez tancování

a bez různých zábav, což některý lidi považují za jediný, čím se člověk může zdokonalit a vychovat. Nevěřte tomu, jděte ven do přírody a uvidíte, co z Vás udělá. — Kluci, čekám, co kdo z Vás mi napíše.

Ahoj! Karibů
z Údolí mlh.

Všichni kluci českotřebovští, spojte se a podnikajte něco. Bojujte proti těm maloměstským předsudkům — ukažte že ste mladý, kašlete na proľhanou slušnost a morálku. — Kluci, podáme si ruce, vždyť jen v kolektivu je síla. — Kluci, kdo chce bejt vočazenej vod vohně a kdo chce trampovat, ať přijde mezi nás — bude nás dost. — Ahoj.

Vašek.

Všemu tramskému národu dáváme tímto vědět, že jsme dali dohromady osadu, prozatím stanářů „Karnack“ ve Vrbové Lhotě (neboli proutkové). — S kamarádkým Ahoj — šerif Hank.

Franta Sauer umírá

touhou, načerpáti do svých chotých plíc trochu zdravého vzduchu. Ale — nejsou. Přibelhal se do redakce s balíkem svých knih, rozbalil, rozložil knížky pečlivě po stole, podepsal těžkou rukou jednu po druhé, zaslzel, načerž požádal o uveřejnění následujícího prohlášení:

Četli jste od Franty Sauera Pašeráci? Napínavé a humoristické líčení ze života pašeráků cukerinu a jiných podobných věcí z doby válečné?

Četli jste milou knížku „In Memoriam Jaroslava Haška“? Řádku výroků ze života tohoto geniálního humoristy, nikde dosud netištěných? Chcete znát jeho život, jak a proč psal Švejk, proč zřekl carského generála, proč se vrátil z Ruska, jak dal popraviti 25 námořníků, znát jeho sekční ministrování a spoustu jeho psin, které si tropil z lidí?

Nuže:

Pobavíte se a současně zachráníte Frantu před smrtí hladem, objednáte-li si okamžitě u nás v redakci: Pašeráci (s podpisem autora) Kč 27.—. In memoriam Jar. Haška (taktéž s podpisem autora) Kč 9.60, včetně poštovného. Knížky vám zašleme obratem po zaslání příslušného ob-

nosu v hotovosti nebo ve známkách. Počet těchto podepsaných výtisků za nezvýšené ceny je omezen.

Napište si:
Redakce „Trampa“, Praha II.,
Karlovo nám. 15.

Tunis, 15./VII. 30.

Milí kamarádi!

Tak už sme si to dopatřali až sem. Jsme v Tunisu od 10. t. m. Tady je první konsulát, na kterém nás přijali dobře. Konjunktura pro hraní na kyrtaru a zpěv, jako byla v Marseille, (na výdělek) tady není a tak je tady nutno makat. Pracujeme v přístavu za 10—15 frs. denně. Práce těžká, namáhavá, špatně honorovaná, za mzdu se sotva najíme, ještě že bydlíme zdarma. Ubytovali jsme se totiž v kolonii českých zedníků v městě Mégrine u Tunisu. Zachovali se k nám velice kamarádky. Nejen zdarma byt nám poskytl, ale tu a tam dají nám i kus jídla.

Podmínky pro zednickou práci nejsou zrovna nejhorší, platy při osmi-hodinové pracovní době dosti dobré. Ovšem krutá vedra.

Jsou tu Češi, Němci, Maďaři, Italové, Slováci. Vedoucími českého živlu jsou tajemník vyslanectví p. ing. Dvořák a tlumočník p. Rosner, a v Megrině hlavně bratři Vebrové, vzorná rochňata a kličasové a pak (a to hlavně) Jarďa Janouch, chlap se zlatým srdcem, člověk, který v Čechách úplně ztroskotal (byl dříve skvěle finančně situován) a klesl v Tunisu na přístavního nádeníka (jako jsme teď já a Artur Rous), aby se opět v Mégrine vyšinul na úředníka v ministerstvu zemědělství s výborným platem.

Žije tu také globetrotter Řehoř, který dělal před rokem cestu Čechy-Balkán-Malá Asie-Tripolis-Tunisie pěšky.

Tunis sám je divoká, surová krása, barevná ulice světa, přístav světla a tmy. Arabové, Židé, Arméni, Řeci, Čiňané, Japonci, Turci, Francouzi, Češi, Němci, krátce Babylon. V ulicích lásky jedinečné obrazy. V bazarech, u mešit, v námořnických krčmách.

Na zříceninách Karthaga kvetou žluté kaktusy. Žně tady byly koncem dubna. Olivy a mandariny se češou až třikrát ročně.

Kdyby některého pražského trampíře zavál vítr touhy až sem, ať jde klidně do Megriny. Adresa je: Jaroslav Janouch, Tunis-Mégrine. Rue de la Somme 24. Tunissie. Afrique du Nord. Dostane dobré informace a nebude jistě zarmoucen. Prvního praštime s prací a táhnem na Saharu k Biskře. Nevím, jak to s námi dopadne, nemáme už skoro žádně peníze. Pozdravujeme Konráda, Melicha, Ančika, Emana Kadlece, Inglmayera, Tundru, Šerifa, pány vydavatele Langhansa a Holmana a vůbec všechny

osad a redakce

kluky z redakce, dále Mečas, Brdy, Králičárnu, Poděbrady, všechny známé vosady a kamarády. Modlete se za nás a kdybychom někde zařvali, vypijte na naši památku láhev mléka, reďměného Kysibelkou. Ahoj! Geza Včelička a Artur Rous.

Založili jsme osadu „Adelaida“ na Libřici pod Petrovem, prozatím stanář, šerif „Adelaida“ a pořádně každou neděli závody v lukostřelbě. Mohou se účastnit všichni správní kluci. Luky a šipy půjčujeme.

Srdečné Ahoj: šerif Adelaida.

Další nová osada „Minio“, stanář Pikovice. V neděli se loučí dva kamarádi na vandr „Orlickými horami a Moravou“.

Osada „Minio“, Strašnický kluci.

A další — z Afriky.

Oznamujeme, že jsme založili v Tunisu osadu „Tramp Club Mégrine“, sestávající z Čechů-vystěhovalců. — Šerifem zvolen

Jarda Janouch, Tunis-Mégrine,
Rue de la Sonne 24.
Tunisie-Afrique de Nord.

Osada si chce dopisovat hlavně s časopisem „Tramp“, který je jim zasilán, a také s našimi správnými trampy. Hoši, dopisujte, informujte o našem životě a nechte se informovat o Africe.

S černým Ahoj! šerif.

Pozdravy z čundrů všem posílají: Three Boys ze Šumavy, Eman Trojan z Hardeggu, Géza z Tunisu, Nora z Budějovic, Osamělá Hvězda ze Sázavy, Lang z Paříže, Neznámý Vráta z Krkonoš, Lord z Polska, Čiňan z Gold Hyde z Beurepaire.

Osada, za kterou neručíme, hlásí se nám ze Sázavy. Nese čisté jméno „HYDIKO“, šerif dr. Bouček, vůdce stříbrnejch trampů, podšerif Kajda.

V Brně vznikla nová osada „Benton“ se sídlem na Veveří pod hradem a v Olomouci „Banda Silvestris“, která zve všechny kamarády, kteří se tam náhodou začunrají (pusťte se po potůčku Olešnice, mezi Doskabátem a Tršicemi). Schováme vás, najíst a napít dostanete taky.

Halo! — Halo! — 43241 — Tramp — prosím Vás, dejte mě ihned

SARAJEVO,

hledám S. Dervise, Z. Kodeše a zaseje Dervise, chci jim, — jak se říká — „vypucovat žrádlo“ — halo — halo — Sarajevo? Molim lepo gospodjico dajte

mi odmach ovi tra trampci koji doputovali „inkognito“ iz Čačku — molim — nepoznajete? Sa svim lepi dečka — još nepoznajete? Ondam jedan svira harmoniku — još nepoznajete, bogati onda svudeca piju i jedu a nikad neću da platim — a odmach znate! Halo — velká fálo gospodjico — halo — halo. —

Ha, tady ste vy chlapi spustli — válkou zkažený, místo co vy máte hledat nás, tak je to vobrácené. Takhle se f pivováře nažrat, u Michajloviče nachlastat a u Simiče mazat deku a potom si říct „baš nám briga!“ To jábich taky doved, ale tetka je řada zaseje na vás. Přijedem k vám na takovej malej potlach 3./VIII. Jedem do Dubrovnicka tak se tam u Vás stavíme. Ale jak vás najdem? Nejlepší, když se sejdemě fty prdni či prvni kafaně hned u nádraží. Tak by to bylo v suchu. Čekejte určitě! Přičundrujem docela sichr!

S hromovým Ahoj! Láďa Zubař a Karlo ouřada, Jagodina.

Roste me — to je marné. Zatím, co weekendisté snaží se marně zblbnouti náš tramping, ten roste, že jsou mu malé — hranice.

Niže otiskujeme dopis tentokrát ze Švýcar. A současně řveme srdečné ahoj nové kamarádké osadě pod Rochets de Neige zuřivé Ahoj.

TRAMP hledá trampku 16 až 19let., která by měla smysl pro tramping a život v osadě. Nab. pod. zn. „Důvěra“ do adm. t. l.

Všem

brněnským zběhům, junákům českým trampům a čundrákům po Slovensku a Podkarpatsku, děkujeme za veškeré pozdravy a další šťastný čundr přejeme.

Haryne, ty husy nech na pokoji, by tě chlupatej nezbalil. Vy ostatní dejte na něho pozor a brzy přijďte, nebo se něco hrozného stane.

V osadách nic nového, až na to, že jsme stále žalem jak bez smyslu. Chlupáci a podobná sorta nám jménem zákona rozpouští osady, poněvadž prý chodíme na brambory. My nic nevíme. Nu vůbec žádný pořádek Samý ne-pořádek.

Rudy Schau už se Vás nemůže dočkat. Už ani nepije (mlíko).

Víc až doma.

Zatím Ahoj za nás a všechny

Šakal Bobo „13“.

Ahoj, kluci milí!

Čundral jsem čundral, až sem dočundral do Švajcu. Už po cestě jsem si říkal, že, jestli najdu nějaký dobrý kluky, dám tady dohromady vosadu. Myslel jsem, že to tu v té zemi ještě nebylo. Já, to jsem se

zmejil. Tady je trampířů, a jak vozozenejch. To by páni z Prahy nadávali, kdyby to viděli. S děvama choděj samozřejmě taky, nikdo ale nenadává. Holt, jiná země, jiný paďouři.

Osadu jsem tu ale přece založil s názvem: Osada Tři mušketýrů pod Rochets de Neige (Sněžná úskali). Řeč: Česko-německo-francouzsko-anglická. Obsah: Gramofon a kluci různých národů. Státy jsou zastoupeny takto:

Brasílie: Jackues Celman.

Německo: Günter Dorn.

Amerika s.: Dick.

Švýcarsko: Max.

Holandsko: Gerald.

Maďarsko: Suozi Szaszló

ČSR. Polívka, V. Chalupecký,

a pak já, Klacek.

Ahóój!!!!

Ferymu Skalickýmu a Frantovi Pospíšilovi z osady Ophir, Medník, t. č. na čundru.

Kluci, loučím se s Vámi ještě jednou, přeju Vám na Vašem čundru plný žebřadla a ešusy a šťastnej návrat z tý Podkarpatskorusandy. Děkuji Vám za naši celou osadu za Vaši návštěvu, která byla nám víc než milá. Poznali jsme ve Vás dobrý kamarádi a věřte, kluci, že mi bylo líto, když Jste odcházeli z naší chajdy.

Na Frantu se nezlobím, že mi tu v boudě šlohnul ten klarinet. Já Tě Franto chápu. Já vím, že co Čech, to muzikant, ale ty si byl taky zloděj a hned si to stopil. Však vono tě to na cestě vomrzí volizovat furt tu jednu dirku — leda že by sis to tam někde vyměnil za kus špeku.

Až budete tam někde v údolí za mlhavé noci pod stanem psínat a řemny utahovat, vzpomněte si na kamarády z Ostravy a jejich teplý táborák. Šerif Hoban of Hobo.

Kamarádům do Mladé Boleslavi a okolí!

Kamarádi, promiňte mi, že jsem u Vás nebyl na slezině, ačkoliv jste mě výslovně pozvali. Víte dobře, že jsem všestranně činný a nemám ani čas, abych dostal všem povinnostem. Proto mi odpusťte, jak ty Vašku D., Jose, Kide, Sweny a vy ostatní, jež sice jmény neznám, ale vaše kamarádství jsem poznal od prvního spatření. Vynahradím Vám to na potlachu, o kterém se ještě uradíme. Přijdu i kdyby paďouři padali. Sweny, ty lumpe, jak mi neobstaráš náhradu za mou čepičku, tak tě pošlu do věčných lovišť a zase tě zavolám zpátky, víš že jsem starěj apatykal! Hadži.

Dovolujeme si P. T. Trampstvu „Spojených osad Sonora“ je bývalý oznámiti, že jsme rozšířili svůj závod a spojili osadu „Sonora“ se řádkými osadami „Osvegon“ ze Žižkova a „Getaway“ ze všech dir ve „Spojené osady Sonora“ v Pikovicích u Starce. Potlach na oslavu spojení do konce roku každé den. Zároveň přejeme osadě „Kamarádi“, aby se nadále vystříhala mastnoty a těšíme se na vzájemný potlach. Šerif Fel-low.

„Spojených osad Sonora“ je bývalý šerif osady „Sonora“ Venca Soukup z Michle. Řveme hlasitý Ahoj!

Hlásíme se k vám, co by nová osada Trombye z Místku, města děsně paďourského. Proto kluci, jest-li jste tu ještě ňáci v okolí, dejte o sobě vědět a scukněte se s námi. S donebevolajícím Ahoj za šerifa Fel-low.

+ EL-RÓ +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **veškeré poruchy měsíčních** za Kč 24,- a 65,-, pro zastaralé poruchy Kč 120,-

Louisa Roudenská,
dipl. m. porod. asistentka s dlouholet. praxí v klinice prof. dra V. Rubešky.
PRAHA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

Literární novinky pro trampy.

Zaměstnání vede trampa nejednou do lepších rodin. Pohříchu nepočíná si vždy korektně, což působí trapným dojmem na člověka jemně vychovaného. I zzelelo se dru. Jiřímu Stanislavu Guthovi Jarkovskému ubohých trampů a napsal jim tuto knížečku, která z nich jistě udělá opravdové trampy-gentlemany. — Nákladem Spol. klubu, Praha. — Váz. Kč 120.—

D^r. J. ST. GUTH-JARKOVSKÝ

Dagmar Nejezchlebová atd.: „Jak ozdobím svou chatu“. V době, kdy mimo obyčejných a hrubých stolů v trampských chatách nenalzáme tam nic, co by prozrazovalo sebemenší touhu po vkusu a pohodlí, přichází tato knížka jako na zavalanou. Zásadní trampské stanovisko, že do lesa patří pouze stan, srub, nebo obyčejná prkenná bouda, je autorkou této knížky překonáno. „Nechť ony rodinné domky v lesích hýří barvami!“, toť tenor celé knížky. Autorka pomáhá nám ve výběru koberců a kaktusů, nezapomíná ani na dekorativní psávení své diskretní místnosti, označené 00, přikládá plán zahrádky a odvážně komponuje barevnou výzdobu vnější, ve které běže za základ pět barev, ze kterých dociluje skvělých nuancí.

Doporučujeme. - Cena Kč 135.—, včetně nepromokavého obalu.

Hlava chudého.

Stavěl jsem vysoké zámky
a život mně je bořil,
hrál jsem si ve snu na pány
a život chce abych sloužil.

Dívám se do stastných očí kolemjdoucích,
otvory v srdci, šípem bolesti propíchnutýma
a přirovnávám je k očím svým,
k očím, k zklamáním k životu znechuceným.

Živote, hráči podvodných tahů,
Živote, mých mladých myšlenek vrahu,
Živote, na činy nevinně trpěné nevzpomínám,
na srdce bolesti rozervané nevyčítám.

Živote, mlčím,
rozkazy poslouchám,
však čekám na svět jiných lidí
a pomáhám tvořit.

Mi-Ais.

Polykač mečů (k sobě): Fuj, to moje stará krajela s tím mečem zase cibuli.

Povídal tuhle jeden, „taky-humorista“:
„Taxem ti byl požádán redakcí „Trampa“ o spolupráci.“

„Vidíš, to sou polejvkové, a mně říkali, že už žádný kameloty nepřibíraj.“

-šefe-

— Vy tedy trváte na tom, že jste vyhodil ženu z pouhé roztržitosti z druhého patra?

— Sím ano, pane soudce, my totiž bydlili vždycky v přízemí a já docela zapomněl, že jsme se stěhovali.

- **Víš, kerej nůž neřeže?**
- **???**
- **NUŽ pojďmež** -